

E nem az ő vére! E nem is vér... Vagy igaz, hiszen én öltem... két csirkét öltem meg ma reggel, Sári... Láccik, úgy-e, hogy csirkét bonték?!

SÁRI: Ágnes, igaz lelkedre mondd meg: Csakugyan aluszik a fiad?

ÁGNES: Aluszik! Bizony Isten aluszik! Nézd meg, ha nem hiszed!
(Az ágy felé mutat, de maga ülve marad, könnyeit törülgeti.)

SÁRI (lassan az ágyhoz megy): Mi a?!... Mi a?!... (Ráteszi a kezét Péterre.) A mejje nem inog. (Sírva, gügyögő szóval): Jere, Ágnes, a fiad meghala.

ÁGNES (nem hallja a Sári szavát): No, úgy-e, hogy aluszik?!

SÁRI (előrejön): Igen, igen... Aluszik... Szegény jó fiam!
Én szegény fiam! (Az ajtó felé támolyog.)

ÁGNES: Hálá Istennek, ő néki sincs nagyobb baja... (Odaül az ágy mellé, mintha ringatná.) Alugyál, csak, alugyál, édes egy gyermekem...

(Függöny lassan le.)

PACSI RTA.

Ringó vetés zöld, zsongó tengeréből
Indult csapongva — könnyű szárnyakon, —
S túl — megbénító földi árnyakon —
Azt hitte Isten trónusáig ér föl...

Beléfúródva csillámló azúrba
Libbent, röppent a Végtelen felé, —
A Mindenséget bátran átszelé,
S pazar trilláit elbódítva fújta...

Felbuggyborékolt ajkán: hálaének. —
És száz és száz új, szebbnél-szebb futam:
Ó halld meg, halld meg tróntülő Uram,
Hisz bájolóbban senki nem dicsérhet!...

Megrészegült a fény s lég fűszerétől,
S halkan, halkan cifrázta a hangot —
A napba nézett és alább hanyatlott,
S ájultan, vérzön — út kövére szédült...

Ott lelt reá egy vén szántóvető,
S kerges kezébe fogta bús szegénykét,
Elállítá — ingujjával — a vérzést,
S úgy pihegett az égröppenő...

Alélva, bújva, félénken, sután, —
Magszégnyenülten borzongott a szárnya,
S merőn tapadt a megtörpült világra:
Paraszi kézre — Végtelen után...